

Sygn. akt VII U 1085/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 18 stycznia 2021 r. w Warszawie

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wypłatę emeryturę

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia z dnia 25 czerwca 2020 r. znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia z dnia 25 czerwca 2020 r. znak: (...), w ten sposób, że ustala, że emerytura nie podlega zawieszeniu,
2. wniosek odwołującego K. S. zgłoszony w odwołaniu z dnia 27 lipca 2020 r. o wypłatę odsetek ustawowych za opóźnienie, przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. celem rozpoznania,
3. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz K. S. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

K. S. w dniu 27 lipca 2020 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 czerwca 2020 r., znak: (...) w części, w jakiej zawieszono mu wypłatę przyznanej emerytury z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia. Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów:

- art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin poprzez ich niezastosowanie, ponieważ odwołujący został powołany do zawodowej służby wojskowej przed dniem 1 stycznia 1999 r. w sytuacji, gdy zasada wypłaty jednego świadczenia nie obowiązuje, jeżeli wojskowe świadczenie emerytalne zostało obliczone, a nie przyznane, według zasad określonych w art. 15a w/w ustawy;

- art. 32 Konstytucji RP poprzez interpretację art. 95 ust. 2 stawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, która pozwala wypłacać dwa świadczenia jedynie niektórym osobom w ramach jednej grupy emerytalnej;

- art. 67 ust. 1 Konstytucji RP poprzez interpretację art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu

emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, która nakłada na obywatela obowiązek zabezpieczenia społecznego i ponoszenia składek na zabezpieczenie społeczne, które nie ma wpływu na świadczenie emerytalne.

W związku z tym ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty świadczenia, przyznanie prawa i wypłatę odsetek ustawowych za opóźnienie oraz o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania K. S. stwierdził, że od zasady wypłaty na rzecz osób uprawnionych wyłącznie jednego ze świadczeń w przypadku zbiegu emerytury z ubezpieczenia społecznego i przewidzianej w odrębnych przepisach dotyczących zaopatrzenia emerytalnego orzecznictwo sądowe przewiduje możliwość stosowania wyjątków. W jego ocenie kryterium decydujące o uprzywilejowaniu żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., dotyczy braku możliwości uwzględnienia w ich wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Cytując orzecznictwo ubezpieczony wskazał, że od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Stanął on na stanowisku, że poprzez zatrudnienie na podstawie umowy o pracę po przejściu na emeryturę i doliczenie tego okresu składkowego osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego, która wyniosła 75% podstawy wymiaru. Jego zdaniem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, pomimo wypracowania dodatkowego okresu składkowego (odwołanie z dnia 27 lipca 2020 r., k. 5-11 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 sierpnia 2020 r. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko przytoczył treść przepisu art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wskazując, że w przypadku zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń wypłaca się jedno z nich – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W jego ocenie zaprezentowane przepisy nie dają możliwości wypłaty obydwu świadczeń na rzecz odwołującego się (odpowiedź na odwołanie z dnia 21 sierpnia 2020 r., k. 17 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S., urodzony w dniu (...), odbywał służbę wojskową w okresie od 25 września 1973 r. do 30 września 1998 r., w którym pełnił stanowiska: kadeta od 25 września 1973 r. do 31 sierpnia 1975 r., dowódcy stacji od 1 września 1975 r. do 19 kwietnia 1977 r., pomocnika dowódcy kompanii od 20 kwietnia 1977 r. do 1 czerwca 1981 r., technika kompanii od 2 czerwca 1981 r. do 13 września 1982 r., technika plutonu od 14 września 1982 r. do 20 grudnia 1982 r., technika kompanii od 21 grudnia 1982 r. do 10 lipca 1984 r., technika plutonu od 11 lipca 1984 r. do 11 listopada 1986 r., dowódcy plutonu od 12 listopada 1986 r. do 23 stycznia 1987 r., starszego technika (...) od 24 stycznia 1987 r. do 6 stycznia 1998 r., starszego technika WSI od 7 stycznia 1998 r. do 21 lipca 1998 r. oraz kierownika w-tu radiolinii i T.T. od 22 lipca 1998 r. do 30 września 1998 r. (odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych żołnierza, akta MON).

Wojskowe Biuro Emerytalne decyzją z dnia 28 października 1998 r., znak: (...) przyznało K. S. prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 października 1998 r. w kwocie 1.335,89 złotych. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 81%, na który złożyło się 40% z tytułu 15-letniego okresu służby wojskowej, 26% z tytułu służby wojskowej ponad okres 15 lat oraz 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową. Wymiar ten został zredukowany do 75% (decyzja z dnia 28 października 1998 r., k. 9-11 akt MON).

Ubezpieczony zatrudniony był w (...) Okręgowych (...) z siedzibą w N. od 12 października 1998 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz w (...) (...) Bazie (...) z siedzibą w W. od 1 stycznia 2012 r. do 31 marca 2020 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach kierownika warsztatu i starszego technika – kierownika warsztatu (świadectwo pracy z dnia 31 marca 2020 r., akta ZUS).

Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono ubezpieczonemu okres służby wojskowej od 25 września 1973 r. do 30 września 1998 r. Do wysługi emerytalnej doliczono odwołującemu okresy

zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej, które nie miały wpływu na prawo do emerytury (pismo Wojskowego Biura Emerytalnego w W. z dnia 29 maja 2020 r., k. 150 akt MON).

Decyzją z dnia 5 marca 2020 r., znak: (...) Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w W. dokonał waloryzacji wysokości emerytury wojskowej odwołującego i ustalił ją na kwotę 2.975,70 złotych od dnia 1 marca 2020 r. (decyzja z dnia 5 marca 2020 r., k. 144 akt MON).

Odwołujący w dniu 5 maja 2020 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o emeryturę. Po rozpoznaniu wniosku zaskarżoną decyzją z dnia 25 czerwca 2020 r., znak: (...) organ rentowy przyznał ubezpieczonemu świadczenie od 1 maja 2020 r. w kwocie 1586,28 złotych. Jednocześnie zawieszono wypłatę emerytury z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia (wniosek z dnia 5 maja 2020 r. i emerytura z dnia 25 czerwca 2020r., akta ZUS).

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i w aktach Ministerstwa Obrony Narodowej. Zebrane dokumenty nie budziły zastrzeżeń i zostały uznane przez Sąd w całości za wiarygodne. Spór koncentrował się wokół interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zaś ustalone fakty nie budziły zastrzeżeń stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 25 czerwca 2020 r., znak: (...), jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie.

Ubezpieczony składając odwołanie od zaskarżonej decyzji wnosił m.in. o uchYLENIE zawieszenia wypłaty przyznanej emerytury powszechnej. Organ rentowy powołując się na obowiązujące przepisy prawa twierdził zaś, że osoba zainteresowana nie może pobierać dwóch świadczeń jednocześnie. Poza sporem było, że odwołujący od dnia 1 października 1998 r. korzystał z emerytury wojskowej, natomiast od dnia 1 maja 2020 r. otrzymał prawo do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53) zwanej dalej „ustawą emerytalną” świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Na podstawie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznając odwołującemu się prawo do emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, dokonał zawieszenia jej wypłaty z uwagi na pobieranie emerytury wojskowej. W rozpatrywanej

sprawie odwołujący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 25 latach służby. Ubezpieczonemu uwzględniono okres służby wojskowej od 25 września 1973 r. do 30 września 1998 r. Do wysługi emerytalnej doliczono odwołującemu okresy zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej, a więc od 12 października 1998 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz od 1 stycznia 2012 r. do 31 marca 2020 r. które jednak nie miały wpływu na prawo i wysokość wyliczonej emerytury wojskowej. Podstawa wymiaru odwołującego na dzień przyznania mu emerytury wojskowej osiągnęła wartość 81%, która została jednak ostatecznie zredukowana do 75%. Niewątpliwie zatem odwołujący osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru. Sąd zważył, że w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zważył, że stanowisko zaprezentowane przez organ rentowy nie zasługuje na uwzględnienie. Nie ma zatem wątpliwości, że z przytoczonej przez ZUS treści art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej wynika zasada prawa ubezpieczeniowego, zakładająca prawo do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji tzw. zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w tej ustawie, jak również w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym, między innymi żołnierzy zawodowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/1; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2016 r., III AUa 1254/15). Również możliwość nabycia obu rodzajów tych świadczeń, tj. przewidzianych na tle odrębnych systemów zabezpieczeń społecznych, nie jest równoznaczna z możliwością ich wspólnej wypłaty (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lipca 2014 r., III AUa 1542/13). Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Taką też interpretację przyjął, a następnie zastosował organ rentowy w zaskarżonej decyzji.

W orzecznictwie pojawia się jednak możliwość stosowania wyjątków od powyższej zasady. W wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie I UK 426/17, wydanym w stanie faktycznym i prawnym zbliżonym do okoliczności i istoty sprawy niniejszej, Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999 r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazywał dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie

zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. W konkluzji powyższego wyводу Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17).

W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący trafnie przedstawił tezy zaprezentowane w przytoczonym powyżej wyroku, ponieważ podane rozważania prawne dotyczyły tożsamego stanu faktycznego, w którym osoba odwołująca się nie wykorzystwała okresów wypracowanego „cywilnego” stażu pracy do podwyższenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej, a co zatem idzie samej wysokości świadczenia. Należy również zaznaczyć, że stanowisko Sądu Najwyższego zostało również zastosowane w orzecznictwie przez sądy powszechne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). W związku z tym nie ma żadnych podstaw do odmowy wypłaty emerytury powszechnej na rzecz odwołującego od dnia przyznania prawa do tego świadczenia, tj. 1 maja 2020 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c, jak w punkcie 1 wyroku.

Wymaga podkreślenia, że odwołujący wnosił również o prawo do wypłaty świadczenia wraz z odsetkami. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma charakter odwoławczy, gdyż inicjowane jest wniesieniem odwołania od decyzji organu rentowego. Przedmiotem postępowania w sprawach o świadczenia z ubezpieczeń społecznych jest zatem co do zasady kontrola decyzji organu rentowego według stanu rzeczy z chwili jej wydania.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych lub orzeczeń wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności wnosi się na piśmie do organu lub zespołu, który wydał decyzję lub orzeczenie, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ lub zespół, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji lub orzeczenia. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania w myśl art. 476 § 2 w związku z art. 4779 k.p.c. wyznacza w pierwszej kolejności przedmiot decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugiej – zakres odwołania od tej decyzji. Rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o jego zasadności w granicach wyznaczonych z jednej strony zakresem samego odwołania, a z drugiej treścią zaskarżonej decyzji. W rozpatrywanej zaś sprawie organ rentowy wydał decyzję jedynie w zakresie odmowy wypłaty przyznanej emerytury powszechnej. ZUS nie zajął żadnego stanowiska w formie decyzji względem roszczenia o przyznanie prawa do odsetek od emerytury. W związku z tym należało wniosek o odsetki przekazać do rozpoznania organowi rentowemu. ZUS tym samym jest zobowiązany do wydania decyzji w tym przedmiocie, od której ponownie będzie przysługiwało ubezpieczonemu złożenie odwołania do Sądu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku zgodnie z art. 98 k.p.c., w myśl którego strona przegrywająca spraw ma obowiązek zwrócić koszty na żądanie jej przeciwnika procesowego. Na tej podstawie zasądzono od organu rentowego na rzecz odwołującego kwotę 180,00 złotych na mocy § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

SSO Renata Gąsior